

ALEXANDER STAINFORTH

*Karolinina
pomsta*

Druhý díl osudů
tajné dcery Rudolfa II.

CS

ALEXANDER STAINFORTH

Karolinina pomsta

Druhý díl osudů
tajné dcery Rudolfa II.

ALEXANDER STAINFORTH

Karolinina pomsta

Druhý díl osudů
tajné dcery Rudolfa II.

Motiv na obálce: *Agnolo di Cosimo di Mariano,*
zvaný Agnolo Bronzino: Podobizna Lukrécie Panciatichiové

© Alexander Stainforth, 2012

Editor © Josef „Pepson“ Snětivý, 2012

Frame on Cover © Fotobanka Imagio.cz (TAK spol. s r.o.), 2012
Cover & Layout © Alena Laňková, 2012

Autorská práva fotografům, popřípadě dědicům vyhrazena.

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-52-7

Kapitola I.

(1603)

Karolína nemohla uvěřit, že se tohle skutečně děje. To-lik doufala, že surovce zastavil Jindřich, tolik doufala, že je naživu! Ale místo něj se objevil Jednooký s poznamenanou tváří plnou zadostiučinění, protože mu znovu patřila.

„Nastup do kočáru!“ přikázal.

Karolína odmítla uposlechnout. Ne, do podzemí se už nikdy nevrátí! To raději zemře, aniž by se dozvěděla, zda Jindřich žije a zda budou všichni její nepřátelé vůbec kdy potrestáni. Už nikdy se Jednookému nepodřídí.

„Rozvažte mi ruce... Prosím!“ naléhala na něj Karolína. Jednooký si ji podezíravě měřil. Co se může stát, když uvolní provaz? Je příliš zesláblá, než aby se o něco pokusila, a snad také dost rozumná, protože ví, že kdyby na něj chtěla zaútočit, připoutal by ji ke zdi a zbičoval až do krve.

Přistoupil k ní a svit měsíce ještě víc poodhalil ošklivou jizvu v jeho tváři. Karolína instinktivně ucukla, když ji do nosu udeřil pach jeho potu. Prudce ji popadl za ruku, pravicí vytáhl z opasku dýku a jediným švihem ji zbavil pout.

„Buď poslušná!“ varoval ji a ukázal ke kočáru.

Karolína přikývla a ochotně nastoupila. V hlavě jí vířilo tolik myšlenek... Ale žádná z nich nenapovídala, jak se Jednookého jednou provždy zbavit. Jistě, mohla se zmocnit jeho dýky a probodnout ho, jenže na to nebyla dost rychlá a jen by ho vyprovokovala ke kruté odvetě.

Jednooký jí věnoval poslední varovný pohled, pak zabouchl dveře kočáru, vysedl na kozlík a hnal koně ku Praze. Karolíně pomalu ubýval čas. Každou vteřinou se přibližovali k cíli, každou vteřinou byla blíž nebláhému osudu. Mohla ho změnit? Mohla se mu postavit čelem a bojovat s ním? Cítila, že jí schází síla i odvaha. Strach, co všechno mohou příští okamžiky přinést, ji naprosto ochromil. Připadala si jako otrávená nějakým neznámým jedem, který nejen znehybněl její svaly, ale také zatemnil její mysl.

Proboha, vzchop se, křičela na sebe v duchu, ale tělo odmítalo poslušnost. Panika a strach ji zcela opanovaly, nepomohly žádné zbraně, jimiž se proti nim pokusila bojovat. Právě překročila práh své síly, právě...

Ne, přece se jenom tak nevzdá! Nebude nečinně sedět a čekat, jakou další krutost pro ni její kat přichystá!

Jednooký hnal koně divoce a bezohledně. Bylo mu jedno, zda se kola zlámou v hlubokých výmolech, neobával se, zda kořist nedoveze spíš potlučenou, než bez poskvrnky a připravenou pro další prodej. Pomsta ho zcela ovládla, vyburcovala jeho nenávist a vztek a kolovala mu v krvi čím dál zběsileji. Kdyby se mu nyní někdo postavil, bylo by to jako zápasit se samotným peklem. Oheň a ledové ostří, které má za cíl jediné – ponořit se do svého protivníka!

Karolína se pokoušela udržet rovnováhu, když právě vjeli do další díry. Sesunula se prudce na zem a udeřila se do ramene. Ale pronikavá bolest ji opět vrátila do života. Probrala ji z letargie, která neznamenal nic jiného než kapitulaci a podvolení se. Konečně se jí rozjasnila mysl, konečně byla schopná zase logicky uvažovat.

Pomstí se! Pomstí se Jednookému za všechny, kterým kdy ublížil, za celou rodinu, manžela, nenarozené dítě a také za Jindřicha. Teď, nebo nikdy! Nebude už mít vhodnější okamžik než tuto noc. I kdyby měla zemřít! Lepší smrt než otroctví a strach z dalšího dne...

Teď, nebo nikdy, opakovala si v duchu. Postavila se, prudce se zapřela o podlahu kočáru a zhluboka se nadechla. Zbývalo jen jediné: odhodlat se k činu a vzít svůj osud do vlastních rukou. Už nebude Jednookému v ničem poslušná, to navždy skončilo!

Prudce otevřela dveře a vyskočila. Náraz na zem byl prudší a bolestivější, než očekávala. Několikrát se přetočila a modlila se přitom, aby poblíž nebyl žádný strom, který by ji mohl zranit a oslabit, než na ni Jednooký zaútočí. Ve chvíli, kdy se opřela lokty o zem a pohlédla ke kočáru, Jednooký prudce zastavil koně, kteří se vzpouzeli divokým rváním.

Neměla příliš času se rozmýšlet. Musela najít vhodný úkryt, kde by ji Jednooký hned nenašel, kde by mohla popadnout dech a nabrat sílu.

Odplazila se z kraje cesty a pak se rychle propletla mezi stromy a keři. Věděla, že až se koně uklidní a Jednooký přestane nahlas klít, zaslechne sebepatrnější šramot. A šelest v korunách stromů ani vítr, pohrávající si

se spadáním listím, ho nezastaví. Půjde po ní jako pes po divoké zvěři.

„Ty prokletá mrcho!“ zahřměl Jednooký, prudce udeřil pěstí do kočáru a pohlédl před sebe. „Myslíš, že si tě tam nenajdu?“

Karolína zadržela dech. Teď se nesmí prozradit, ještě není připravena! Opřela se o kmen stromu a přála si být neviditelná. Jenomže to už Jednooký vyrazil směrem k ní. Věděl, že nemůže být daleko. Při pádu se musela zranit či alespoň potlouct a moc daleko se dostat nemohla. Napínal uši, aby zaslechl jakýkoliv pohyb, jenž by mu napověděl, ve kterých místech má hledat. Samozřejmě, byla tu i možnost, že se jí podařilo dostat se na druhou stranu, ale o tom velice pochyboval. Skok z kočáru ji mohl odmrštit jedině tímto směrem.

„Karolíno!“ zahřměl.

Karolíniny oči konečně přivykly tmě. Mohla by se v ní začít pohybovat, kdyby ji příroda svým proudícím životem chránila lépe a znemožňovala Jednookému najít správný směr. Ale dnešní noci nebylo Karolíně nic takového dopřáno, vítr se utišil. Osud chtěl, aby se mu konečně postavila tvář v tvář, připravená zvítězit, nebo zemřít.

Rozhlédla se kolem a snažila se najít nějakou vhodnou zbraň. Stačila by silná větev, kterou by ho mohla omrácit a svázat. Jenomže jako by se zlámané větve vytratily, jako by jí příroda odmítala poskytnout pomocnou ruku. Byla v tom sama, jako už mnohokrát. Nemohla se spolehnout na nikoho jiného.

Náhle jí do oka padl kámen. Velký a těžký tak akorát, určitě by se jí podařilo zvednout ho nad hlavu

a pak Jednookého jediným prudkým úderem zneškodnit. Sehnula se k zemi a přitáhla si jej k sobě. Vážil víc, než očekávala, přesto našla dostatek sil, aby z něj mohla učinit zbraň.

Jednooký se přibližoval. Pomalu jako kočka, která se snaží nevyplašit myš a jde jistě za svým cílem s odhodláním prolézt každou díru, kde by se mohla ukrývat.

„Vylez!“ procedil Jednooký mezi rty. „Vylez, nebo si pro tebe dojdu, a to, co tě čeká, se ti nebude ani trochu líbit!“

Jeho slova na ni skutečně zapůsobila. Nepřinutila ji však vzdát se a odevzdat se do jeho špinavých rukou. Nikdy víc, přísahala v duchu.

„Karolíno!“

Přivřela oči a modlila se, aby konečně popošel blíž.

„Naposled tě varuju! Vylez!“ vykřikl.

Tentokrát se rozechvěla. Ruce jí začaly vypovídat službu pod tíhou kamene a hrozilo, že jej upustí na zem.

„Sama sis vybrala!“

A pak se to stalo. Přestala vnímat čas i ochromující strach, viděla jen vlastní ruce, jak se zvedají vysoko nad hlavu a našly dostatek sil ho omráčit. Jednooký se schoulil k zemi, jako by ho zasáhla ostrá čepel přímo do srdce.

Karolína nemohla uvěřit, že se jí to podařilo. Teď však musela jednat, nesměla se opájet vítězstvím, vždyť Jednooký mohl velice rychle nabýt vědomí.

Zabij ho, zaznělo jí náhle v hlavě. Zabij ho, nebo budeš později litovat, žes to neudělala, když k tomu byla příležitost.

Jenže zabít člověka... I přes to, co všechno jí provedl, nemohla znovu zvednout kámen ze země a udeřit ho tolikrát, až by z něj vyprchala poslední kapka života. Na to neměla odvalu, na to nebylo připraveno její svědomí. Přes všechno zlo, kterého se Jednooký dopustil, to prostě nedokázala.

Měla vztek sama na sebe. Kvůli své slabosti, kvůli tomu, že nedokáže pomstít všechny mrtvé tak, jak si zaslouží.

Zaklela a zmateně se rozhlížela kolem. Musela ho spoutat, čímkoliv. Opatrně se k němu sehnula, ale v tu chvíli se Jednooký prudce pohnul. Jeho ruka vystřelila přímo k její tváři a srazila ji k zemi. To už se Jednooký hbitě přetočil na bok a vši silou Karolínu zalehl. Ani nestačila vykřiknout, jak ji překvapil svou obratností. Cítila jen, jak mu z úst odkapává krev a pomalu stéká po její tváři až k bradě.

„Za tohle tě zabiju!“ procedil skrze rty. Karolína věděla, že pokud hned něco neudělá, může se rozloučit se životem. Možná tohle bylo přesně to, co potřebovala. Vědomí, že buď zabije on ji, nebo ona jeho. Znovu si vybavila, jak ji znásilňoval, jak ji odvedl do té hrozné kobky a...

„Nikdy!“ vykřikla a pak ho kolenem udeřila do slabiny. Jednooký zaúpěl, povolil a Karolína ho ze sebe shodila. Musela jednat, postavit se na nohy a znovu použít kámen, aby ho zastavila. Už už se pro něj natahovala, když ji chytil za kotník. Ocitla se na zemi stejně rychle jako předtím. Ale kámen už měla na dosah. Vnímala vlhkou a studenou půdu, ten chlad jí prostupoval až do morku kostí. Cítila také pach Jednookého, který si navždy bude spojovat s pachem smrti.

Jednooký ji jednou rukou držel při zemi, druhou šmátral za opaskem a vytahoval dýku, kterou ji chtěl usmrtit.

Karolína se na něj podívala. Jakmile jí došlo, co má v úmyslu, sebrala všechnu sílu a odrazila se od země. Kámen byl znovu nablízku. Jednooký přehmátl, aby se snáz dostal k dýce, a tím Karolíně umožnil znovu se o kousek posunout.

Byl to boj na život a na smrt. A Karolína podvědomě vytušila, že musí přežít, že to dluží nejen sobě a zemřelým, ale také Jindřichovi a jeho přátelům, kteří jí pomohli v těch nejhorších životních chvílích. Protože pokud zabije ji, půjde i po nich. Může na ně poštvat vojáky, může s Alžbětou zacházet stejně jako s tou nebohousou dívkou v kobce. Tohle už přece nesmí dopustit, pokud se jí naskytla příležitost zabránit mu v páchání dalšího zla!

Konečně! Cítila, jak se konečky prstů dotýká kamene, že už schází skutečně jen nepatrný kousek, aby si ho mohla přitáhnout a pevně jej uchopit...

Jednooký byl však rychlejší. Vzdal boj s dýkou, když si uvědomil, k čemu se Karolína chystá a jak moc je blízko svému cíli. Přitáhnul si ji oběma rukama zpátky a znovu se na ni položil. Karolína začala křičet, poškrábala mu nehty obličej až do krve, ale nemohla se mu ubránit. Ne muži, jehož šílenost posiloval chtíč.

„Teď budeš moje, to tě naučí!“

Karolína vykřikla hrůzou, když jí stáhl sukni a spodničku. Znovu se jí vybavila ta hrozná noc, nenávist k mužům, páchnoucím špínou, jejich zběsilé pohyby a palčivá bolest, přivádějící ji až k mdlobám.

Jednooký se vítězně zachechtal a uvolnil z kalhot své mohutné mužství, aby do Karolíny pronikl. Sevřela prudce stehna, ale když ji do nich uhodil pěstí, vyprchala z ní veškerá síla.

A pak, ve chvíli, kdy do ní vstoupil, neupadla do zoufalé agónie, nenechala se zničit bezmocí jako předtím. V mysli jí utkvělo jediné slovo – dýka. Měl ji stále připevněnou za opaskem. Stačí mu vyjít nenápadně vstříc a pak jednou provždy ukončit jeho nicotný život.

Přestala se vzpouzet, zdánlivě vypadala zcela klidná, odevzdaná, což Jednookého v první chvíli zmátlo. Zdálo se mu to, nebo i ji ovládla touha?

„Pokračuj,“ pobídla ho Karolína najednou a vlnivými pohyby boků mu vyšla vstříc. Jednooký na ni užasle zíral. Zuřivost byla ta tam, začal se v ní pohybovat volněji, ne sice jemně, ale velice zkušeně, jako by jí chtěl poskytnout rozkoš.

Karolína ho ponechala volně splynout s jejím tělem, i když se jí to z duše protivilo. Nejrady by Jednookého ze sebe shodila a nedopřála mu jedinou chvilku potěšení, ale potřebovala odvést jeho pozornost, ujistit ho, že je vše v naprostém pořádku a že i ona se nechává unášet vlnou vášně.

„Prosím, prosím,“ zaúpěla vzrušeně, když jeho pohyby nabyly na intenzitě. Poté, ve chvíli, kdy se k ní sklonil, aby jí jazykem polaskal hrdlo, jediným prudkým tahem vytáhla dýku a zabolala mu ji do zad.

Jednooký zavřískal bolestí a oběma rukama pevně stiskl Karolínino hrdlo. Jenže tentokrát se mu už nemínila v ničem poddat. Vytáhla dýku a nořila ji do jeho zad znovu a znovu, až na ni Jednooký bezvládně padl.

Z úst mu vytékaly proudy krve a tělo už vzdalo boj o další nádech. Tohle byl jeho konec!

Karolíně se zdál čím dál tím těžší, zprvu se zpod něj nemohla odsunout, a když se jí to konečně podařilo, chvěla se, jako by se jí zmocnila zimnice.

Podržela se stromu a s námahou se postavila. Nepamatovala si, kolikrát Jednookým dýka projela, ale dle jeho oblečení soudila, že z něj vyšla všechna zkažená krev.

Jednooký je mrtvý, opakovala si v duchu. Měla strach, že je to jen sen, že se zanedlouho probudí uvězněná v kobce a události této noci budou jen jejím zbožným přáním. Modlila se proto v duchu, aby ji Bůh nepouštěl, aby ji přesvědčil o tom, že se to skutečně děje, že opravdu zabila svého nepřítele.

Jenže co bude dál? Nemůže tu jen tak zůstat, kousek od Prahy, na cestě, již zanedlouho mohou projet nevítaní jezdcí. Co by si počala, kdyby ji obvinili z vraždy? Ne, to nemůže dopustit. Musí odsud co nejrychleji zmizet, najít cestu k Jindřichovi a přesvědčit se, že je v pořádku, že nezemřel...

Znala však jen jednu cestu do jeskyně. Když ji Jednooký unesl, byla celou dobu v bezvědomí. Má se vydat vpravo, nebo vlevo? Nebo snad rovně? Panebože, tolik si přála, aby jí osud dal nějaké znamení, aby jí ukázal cestu, po které má kráčet až ke své lásce...

Ne, nyní nemůže podlehnout panice, nyní se odsud musí dostat, jak nejrychleji to půjde, sebrat všechnu sílu a dosáhnout bezpečného území. Pohlédla na Jednookého. Potřebuje jeho kabát, jinak zmrzne. S odpo-rem, ale rychle a obratně ho z něj vysvlékla. A pak se vydala na cestu.

Zvolila správný směr, aniž by to sama tušila. Mířila k jeskyni, jako by ji tam vedla intuice. Jako by byla pták, který se po studené zimě vrací do teplé krajiny, do svého hnízdiště. Vyhýbala se však hlavní cestě, ta byla nebezpečná, plná možných nástrah a v tuto pozdně noční hodinu možná i mužů podobných Jednookému.

Mořila se úvahami nad smrtí. Na jednu stranu ji překvapila síla, kterou v sobě objevila, na druhou se nemohla vyrovnat s tím, že zabila člověka. Ona. Donedávna nevinná dívka, na kterou život teprve čekal. Pěkný život... Nepřinesl nic hezkého, jen hrůzu, beznaděj a mnoho mrtvých. Vyděsilo ji, když si uvědomila, kolik jejích blízkých už zemřelo. Jako by ona sama rozsévala smrt. Jako by byla jejím spojencem a přinášela jí oběti.

Ať se snažila sebevíc, nemohla už učinit další krok. Zradily ji nohy a navíc se jí začala točit hlava. Měla za sebou noc plnou hrůzy, vyčerpala už všechnu sílu.

Posadila se pod borovici, daleko od hlavní cesty, aby ji nikdo nemohl zahlédnout, a obezřetně se rozhlédla kolem. Její smysly byly napjaté až do krajnosti, ale únavou se hlásila o slovo stále silněji.

Bylo už kolem poledne, když se konečně probudila. Nebylo to však chlad, který ji vytrhl z hojivé náruče spánku, ale pes, zřejmě kříženec, který vesele vrtěl černým huňatým ocasem a strkal do ní čumákem, jako by se snažil ujistit, že je naživu.

Karolína leknutím vykřikla a šklubla sebou, čímž psa vyděsila. Uskočil stranou, ale zanedlouho znovu začal vrtět ocasem a štěkotem ji pobízel, aby vstala. Vycítil, že něco není v pořádku, že se Karolíně cosi velmi zlého přihodilo, a chtěl ji trochu rozveselit.

„Neštěkej! Ještě nás tu někdo uvidí,“ okřikla ho Karolína.

Jako by tomu pes rozuměl. Okamžitě se zklidnil, jen natočil hlavu na stranu a zvědavě ji pozoroval.

„Kde ses tu vůbec vzal? Máš tu snad někde pána?“

Pes byl samotář. Dokázal si sám obstarat v lese potravu, a přitom se mu podařilo nezdivočet. Lidem se zpravidla vyhýbal, neměl k nim důvěru, ale ke Karolíně ho něco přitahovalo, jako by ona byla člověkem, kterého by rád doprovázel na jeho životní pouti, kvůli kterému by se vzdal i svobodného života. Ona nebyla jako jeho první pán, jenž ho nelidsky týral.

Karolína se rozhlédla kolem sebe. Zdálo se, že tu se psem nikdo nebyl. Nezaslechla žádné kroky na okraji lesa ani volání, které by se dožadovalo okamžitého návratu. Možná se jen zaběhl, napadlo ji, možná se občas takhle toulá a pak se vrací ke svému pánovi.

„Musím jít dál,“ řekla Karolína polohlasně a pes na ni opět zaštěkal.

„Ne, ne, ty musíš zůstat tady. Máš tu zřejmě někde pána, který si o tebe začíná dělat starosti. Navíc bys nechtěl jít s někým, kdo je schopný zabít člověka,“ dodala spíš sama pro sebe.

Psa slova opět zaujala. Ale i kdyby jim porozuměl, nezáleželo by mu na nich. Samotná slova nebyla důležitá, vnímal jen sílu její duše.

Karolína nechtěla nad ničím přemýšlet. Jakmile si vybavila vzpomínky na noc, sevřelo se jí tělo takovou úzkostí, že mohla sotva pokračovat v cestě. Musela se vzpomínek zbavit nebo zkrátka začít myslet ihned na něco jiného. Třeba na psa, který ji v lese překvapil, který se na ni díval, jako by se s ní pokoušel sprátelit, jako by sám neměl žádnou rodinu.

Byla tak zaujata sama sebou, že neslyšela občasné šramocení za sebou. Myšlenky se jí totiž brzy zatoulaly zpátky k Jednookému. Postupně ji však přestávaly oslabovat. Naopak, konečně pocítila vítězství, protože pomstila nejen mrtvé, ale zachránila život živým, pro které byl Jednooký hrozbou.

Skoro se stmívalo, když stanula pod strmou skálou. Tady už přece byla, jen přišla z jiné strany. Když zaslechla zurčení potoka, nepotřebovala už žádnou další náповědu, vždyť tudy ji vedl Jindřich! A nedaleko odsud musí být stezka, kterou se dostane až na vrchol. Panebože, našla to! Nemohla uvěřit tomu, že už zanedlouho stane před jeskyní a...

Co když je Jindřich mrtvý? Co když ho Jednooký opravdu zabil? Ne, tomu nemohla uvěřit! Srdce jí napovídalo něco jiného. Kdyby Jindřich zemřel, dávno by jí dalo vědět. Žil. A zanedlouho se znovu shledají a všechno už bude jenom dobré.

Když objevila stezku, vydala se strmě vzhůru. Náhle jí připadalo, jako by v lese díky spánku načerpala nějakou tajemnou sílu. Cesta ji vůbec neunavovala, naopak se každým krokem cítila silnější.

Než padl soumrak, stála nad jeskyní. Zbýval jen kousek, aby nahlédla dolů a spatřila všechny nové přátele.

A právě v tu chvíli jí vypověděly nohy poslušnost. Dostavil se strach, že tam nikdo nebude. Možná je Jednooký udal, předal je vojákům za tučnou odměnu, a ona zvítězila příliš pozdě.

Nebylo by snazší odejít? Nikdy se nedozvědět, jak se věci skutečně mají, a pokusit se o nový život? Jenže to by jí zlomilo srdce. Pokud je Jindřich naživu, nedokázala by si představit život bez něj.

Buď odvázná, opakovala si v duchu. Stačí pár kroků, pravda je přece nablízku!

Trvalo jí však ještě dlouho, než se odhodlala k dalšímu kroku, než se opatrně přichytila větve stromu a pustila se po strmé cestě dolů. Ohniště bylo vychladlé. Okamžitě jí projel silný záchvěv strachu. Stalo se to, čeho se obávala. Po Jindřichovi ani ostatních nebylo ani památky. Ale zbývala ještě jedna možnost. Jsou uvnitř jeskyně... Mají strach rozdělát oheň, aby je nevyhledali vojáci, pečují o zraněného Jindřicha a...

Ovšem ani uvnitř nikdo nebyl. Opřela se o studenou stěnu jeskyně a rozplakala se. Tolik námahy, tolik úsilí, aby nakonec zjistila, že všechno bylo marné... Nikdo tu na ni nečeká. Jsou pryč. A ona je nikdy nenajde.

Sesunula se k zemi. Bylo jí jedno, jak je ledová, že prochladne. Život pro ni zcela ztratil smysl. Čím se Bohu tak zprotivila, proč ji tak trestá? Nezhřešila přece ničím! Přála si jen jediné, aby jí přestalo tlouct srdce, aby všechno kolem zmizelo a našla věčný klid. Ne v nebi, v to už nevěřila. Přála si rozplynout se, zmizet navždy...

Zabila Jednookého. Konečně se zbavila prvního ze svých nepřátel, konečně se zdálo, že se všechno začne

obracet k dobrému, a pak... Pak přišla další rána. Kde jen Jindřich může být? Co když je skutečně mrtvý?

Napadlo ji, že by tu mohla zůstat. Počkat, zda se sem nevrátí... Sama však věděla, že je to marná naděje. Proč by se sem vraceli? A jsou vůbec naživu?

Vyšla ven a otrásla se zimou. Začne sněžit, cítila to ve vzduchu. Lehne si poblíž jeskyně, zůstane tam přes noc... a ráno se už neprobudí.

Prudce se otočila, když za sebou zaslechla šramot. Někdo tu byl s ní. Někdo se schovával ve tmě mezi stromy. Najednou zahlédla dvě rudé oči, které ji pozorovaly patrně delší dobu.

„Kdo je tam?!“ vykřikla.

Odpovědí bylo ticho, ale oči jí stále sledovaly.

„Tak kdo je tam?!“ opakovala a teprve poté se zrak přiblížily. Karolína rychle zacouvala, ale narazila do stěny jeskyně. Náraz byl tak prudký, až si málem vyrazila dech. Rudé oči byly stále blíž a ji napadlo, že je to Jednooký. Vstal z mrtvých, pronásleduje ji a ji čeká samotné peklo!

Oči se náhle zastavily jen několik kroků od ní. A Karolína pomalu začínala rozeznávat obrysy zvířete. Byl to pes! Ten samý chlupáč, který ji probudil v lese! Okamžitě jí spadl kámen ze srdce, když si uvědomila, že se bála zbytečně. Pes zřejmě vycítil, že už z něj nemá strach, a popošel až k ní.

„To tys mě vyděsil!“

Karolína se sklonila a pobídla psa, aby šel k ní. Vrtěl ocasem a dával jí tak najevo svou radost. Osmělil se a nechal se podrábat za ušima.

„Tys opustil svého pána a celou cestu šel za mnou?“
Kdyby jí tak mohl odpovédět! Kdyby jí tak mohl říct,
že ví, co se stalo Jindřichovi, hned by se cítila lépe!

„Tak ses přece jen vrátila!“ ozvalo se za ní. Pes se
v okamžiku rozštěkal a ochranně se postavil před
Karolínu. Ta nemohla úlekem skoro popadnout dech.

„Snad jsem tě nepolekala,“ řekla Dora a rozkašlala se.
Pes však nepřestával štekat a výhrůžně odhaloval tesáky.

„Panebože, Doro! Kde jste se tu vzala?“

„Smrt mě sem přivedla. Tohle místo je plné smrti,“
odpověděla stařena a rukou obkreslila tvar jeskyně.

„Jindřich... Jindřich je mrtvý?“

„Ach, děvenko moje, ty nic nevíš?“

„Co se tu stalo?!“

„Copak si nepamatuješ výstřel? Nepamatuješ si, jak
kulka zasáhla Jindřicha a jak ti umíral v náručí, než tě
Jednooký unesl?“

„Ne!“ zakřičela Karolína. „Takhle to přece nebylo!“

„Nechceš se smířit s jeho smrtí, ale měla bys jeho
duši nechat jít.“ Dora se opět rozkašlala, tentokrát tlu-
meně, jako by se její dušnost trochu zmírnila.

„Jednooký po Jindřichovi vystřelil, ale ten mi neu-
mřel v náručí!“

„Pojď do jeskyně, nebo se tu ještě nachladíš.“

Karolína ji vyděšeně následovala. To přece nemůže být
pravda! Nemohla si vzpomenout, že by Jindřicha viděla
umírat! Na to by přece nemohla do smrti zapomenout!

Dora rychle rozdělala oheň a pobídla Karolínu, aby
se posadila blízko něj. Pes je následoval až dovnitř a ne-
přestával přitom hlídat každý Dořin pohyb. Když se